

Výlet do jeskyní

Stáli jsme schovaní ve vestibulu metra, protože venku pršelo a bylo ošklivo, a čekali na autobus. Tak začínala naše cesta do Koněpruských jeskyní a na Karlštejn. Samozřejmě, že dva dny před naší výletní středou a dva dny po ní svítilo přes den slunce a teploty byly kolem dvaceti stupňů, teď se ručička teploměru stěží vyšplhala k desítce. Ale náladu nám to nezkažilo.

Když jsme dorazili k jeskyním, průvodce už na nás čekal a hned nás zavedl dovnitř. Jeskyně měly tři patra. My jsme prošli střední a vrchní. Když jsme vystupovali po železných točitých schodech do vrchního patra, někdo – kdo už byl nahoře (bohužel nevím kdo 😊) – zhasnul. Byla to hrůza, protože jsme neviděli na krok a bylo to docela dost vysoko. Naštěstí po chvíli ten někdo (nebo možná někdo jiný) zase rozsvítil. V tomto patře prý bývala jedna doba penězokazecská dílna, kde se falšovaly peníze.

Při prohlídce jsme si ujasnili, že stalagmit (druh krápníku) „roste“ zesponu, stalaktit seshora a stalagnát je, když se oba spojí. Zaujala nás třeba „Síň u varhan“, samozřejmě, že tam nebyly opravdové varhany, ale řada stalagnátů na zdi připomínala jejich píšťaly. Když se prý na ně zaťuká, vydávají i jednoduché tóny. Vyzkoušet jsme to nemohli, protože by se mohly rozbít. Nebo jsme viděli krásný krápníkový útvar nazvaný věčná touha. Věčná touha proto, že mezi naproti sobě rostoucím krápníkům byla malá mezera a bude trvat hodně dlouho, než se oba spojí.

Taky se na náš přiletěl podívat obyvatel jeskyní. Malý netopýr, který podřimoval na stropě.

Byl milý, ale na oběd do restaurace s názvem Berounský medvěd jsme ho raději nevzali. V ní jsme si po procházce jeskyněmi dali jídlo a nabrali sílu na další cestu směrem na Karlštejn. Ale o něm píše už někdo jiný...

PS. Celý výlet nás doprovázeli Tomáš Černý, který všechno natáčel a ke všemu měl vtipné připomínky, Hana Novenková, která mimo jiné všechno fotila, a samozřejmě naše vedoucí Jana Franková /vzala s sebou svého syna a dceru/

MarLu

a na Karlštejn

Ve středu 4. května jsme vystoupili z vlaku, který asi 10 minut jel z Berouna na Karlštejn.

Zjistili jsme, že jsme tam brzy, tak jsme šli do restaurace na zákusek. Pak teprve jsme šli nahoru na Karlštejn (restaurace byla dole a Karlštejn na kopci). Na Karlštejně jsme se seznámili se psem Arnoštem, který má jméno podle pražského arcibiskupa. Přivítal nás pan kastelán a řekl nám o Karlštejně spoustu zajímavých věcí, jako například, že se Karlštejn vždycky nejmenoval Karlštejn, ale Karlův Týn. Poté nám představil naši průvodkyni, která byla moc hodná.

Nejdříve jsme z nádvoří vešli velkými vraty na jakousi zastřešenou terasu. Kus od ní byly schody, kterými jsme vyšli do velké síně, kde bylo 6 bust a 2 mapy. Ty busty byly na zdech, na jedné byla Blanka z Valois, na druhé byla Anna Svidnická, na třetí byl Karel IV., na čtvrté byla Anna Falcká a na páté Alžběta Pomořanská. Na druhé zdi byla poslední busta a na ní byl pražský arcibiskup Arnošt, po kterém se jmenuje ten pes.

Další místnost byla obrovská. Byl v ní jen jeden krb, dřívě jim musela být velká zima. V jiných místnostech byly obrazy, zvláště jedna byla obrazů plná. Karlova ložnice byla na ložnici veliká. Na zdi visela soška Svaté Kateřiny stojící na zlém královi, kvůli kterému umřela. Karel měl obrovskou postel, která vypadala malá. Jeho ložnice byla nádherná, chtěla bych mít taky takovou. Také tam byla místnost plná relikvií, které Karel sbíral. Ve vitríně byla hlava krokodýla, o té si myslel, že je to drak.

Nejhezčí ze všeho byla Kaple svatého Kříže. Byla celá pozlacená, byly v ní nádherné obrazy a za mříží byl prostor, kde bylo vše tak vzácné, že tam chodil Karel bos. Celý hrad byl překrásný. AneRö

foto Hana Novenková



DRDS
na Karlštejně



foto Hana Novenková

Představení Stars ... a bolelo nebe

Premiéra nového představení ...a bolelo nebe staršího souboru DRDS se konala 25. 4. 2016 ve Vršovickém divadle MANA. Moc se mi líbilo, jak ji „STARS“ zahráli, a to nejen jako herci, ale tentokrát se někteří bezvadně zhostili i role hudebníků – například Anička Klusáková hrála na saxofon, Agáta Faitová na trombón a Pepa Tuček na klarinet. Text tvořily dopisy, básničky a písně terezínských dětí. Kdo má trochu představitosti, tomu muselo dojít, jak se v koncentračním táboře asi mohly mít. Myslím, že pro členy „STARS“ to vůbec nebylo lehké. I když všichni jistě v Terezíně byli (mnozí účinkují v *Brundibárově*), těžko se asi vžívali do těch, které trápili hlad, zima a kterým vzali rodiče... Ani já jsem si nedovedl představit, že dětem – ačkoli tušily, že se možná nedožijí dospělosti – záleželo na věcech jako např. vyhrát fotbalový zápas. A taky že byly nuceny chovat se jako dospělí lidé a pomáhat si navzájem (když se třeba jedné holce rozbila bota, její kamarád jí spravil), jinak by v drsném prostředí nepřežili. Výbornou ukázkou snahy zpříjemnit si pobyt v Terezíně byl orchestr nebo časopis Vedem, který starší děti ručně psaly a ilustrovaly. Představení na mě působilo smutně, protože v něm děti odcházely do transportů. A kam z nich? To jistě každý dobře ví.

FraSo

DRDS v Koněpruské jeskyni

O jednom z nás



Meda Folprechtová

Meda se mnou chodí do Dismanova souboru zpívat a hrát herecké hry. Je asi o tři roky mladší než já, ale mě to vůbec nevadí, protože je prima.

My si spolu rozumíme. Je to inteligentní děvče. A taky vždy, když přijde, tak se usmívá. Nosí vlasy do culíku, ráda zpívá. Je velice milá a mám ji moc ráda. Miše



Tobiáš Haertl

Narodil se 2. 5. 2008. Hrozně rád vtípkuje, i když se mu to někdy nepovede. Tím chci říct, že to jen někdy přehání.

Je roztomilý, zvláště když si dá prst na bradu, vyvalí oči a koukne se na strop. Je to malý kudrnatý Einstein.

Někdy má svůj vlastní svět a nechce se přizpůsobit tomu našemu. VeLuk



DRDS rápoli

23. dubna jsem se zúčastnil Pražského poetického setkání. V I. kategorii bojovalo 18 dětí. Přednášely básně a texty např. Ivana Martina Jirouse, Shela Silversteina i Zdeňka Svěráka. S textem od Františka Nepila Proč má datel červenou čepičku z knížky Lišky, dobrou noc jsem získal ocenění, a to za kultivovaný přednes. VoJan

DRDS
Dismanův rozhlasový
dětský soubor

Dispress číslo 253 připravili: Anežka Rösslerová, Luisa Marie Marešová, Sofie Mia Šetlíková, Franta Souček, Jan Vokrouhlecký, Lukáš Vejšický, Jakub Sejkora, grafika Magdalena Martinovská

253/2016

dispress

Františka Nepila Proč má datel červenou čepičku z knížky Lišky, dobrou noc jsem získal ocenění, a to za kultivovaný přednes. VoJan

